

Grunder och huvudargument

Finland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt livsmiljödirektivet genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att se till att samtliga projekt bedöms enligt reglerna, inklusive dem som kräver en så kallad miljökonsekvensbedömning. Denna omständighet utgör i sig en tillräcklig grund för förevarande talan.

Finland har i sitt svaromål gjort gällande att i den utsträckning projekten omfattas av lagarna om miljökonsekvensbedömning kan den undersökning som görs inom ramen för förfarandet för miljökonsekvensbedömning betraktas som en sådan bedömning som krävs enligt § 65 i lagen om skydd för livsmiljöer. Enligt Finland undviks på detta sätt en överlappning av förfaranden. Finland upprepar den ståndpunkt som staten gjorde gällande i svaret på det motiverade yttrandet.

Beträffande Finlands hänvisningar till de praktiska svårigheterna med att anpassa den nationella lagstiftningen till fördragsbestämmelserna, erinrar kommissionen om att det följer av domstolens fasta rättspraxis att interna svårigheter som en stat erfar vid antagandet av lagar och förordningar inte kan leda till att medlemsstaten ges dispens från uppfyllandet av de skyldigheter som åvilar denna enligt gemenskapsrätten. Det följer likaså av domstolens fasta rättspraxis att det vid bedömningen av om en medlemsstat har uppfyllt de skyldigheter som anslutningen medför skall tas hänsyn till den situation som råder i medlemsstaten vid den tidpunkt då den frist som anges i det motiverade yttrandet löper ut.

Hittills har kommissionen inte erfarit att de åtgärder har vidtagits som är nödvändiga för att anpassa den nationella lagstiftningen till artikel 6.3 i livsmiljödirektivet, och kommissionen har i vilket fall som helst inte underrättats om några sådana åtgärder.

(¹) EGT L 206, s. 7, 22.7.1992; svensk specialutgåva, område 15, volym 11, s. 114.

Talan mot Konungariket Belgien väckt den 30 september 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-408/03)

(2003/C 275/56)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 30 september 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Belgien. Sökanden företräds av M. Condo Durande och D. Martin, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

- 1) fastställa att Konungariket Belgien har
 - underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 18 EG och direktiv 90/364/EEG om rätt till bosättning genom att för rätt till bosättning uppställa villkoret att unionsmedborgare skall ha tillräckliga personliga tillgångar och
 - underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktiv 90/364/EEG om rätt till bosättning (¹), artikel 4 i direktiv 68/360/EEG om avskaffande av restriktioner för rörlighet och bosättning inom gemenskapen för medlemsstaternas arbetstagare och deras familjer (²), artikel 4 i direktiv 73/148/EEG om avskaffande av restriktioner för rörlighet och bosättning inom gemenskapen för medborgare i medlemsstaterna i fråga om etablering och tillhandahållande av tjänster (³), artikel 2 i direktiv 93/96/EEG om studenter rätt till bosättning (⁴) och artikel 2 i direktiv 90/365/EEG om rätt till bosättning för anställda och egna företagare som inte längre är yrkesverksamma (⁵) genom att föreskriva en möjlighet till automatisk delgivning av beslut om utvisning av unionsmedborgare som inte inom en viss tidsfrist har ingivit de handlingar som krävs för att uppehållstillstånd skall kunna utfärdas, samt
- 2) förplikta Konungariket Belgien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Den belgiska lagstiftningen och förvaltningsrättslig praxis i Belgien strider mot gemenskapsrätten i den del de innebär följande:

- Ett villkor att ha tillräckliga personliga tillgångar.

I artikel 1 i direktiv 90/364/EEG föreskrivs att unionsmedborgaren skall visa att han har tillgång till tillräckliga tillgångar för sig och sina familjemedlemmar, men det krävs inte att tillgångarna skall tillhöra honom. Genom direktivet införs för värdlandets del ett system med flexibla garantier och som är utvecklingsbart i tiden. Detta system syftar till att möjliggöra för unionsmedborgare att med lätthet cirkulera på medlemsstaternas territorium utan att behöva visa att de har medel för att försörja sig under hela sin vistelse. De belgiska myndigheternas resonemang syftar emellertid till att införa ytterligare garantier för att redan från början förhindra att unionsmedborgaren blir en börda för socialtjänsten, vilket i sig strider mot andan i direktiv 90/364/EEG.

- Möjligheten att delge ett beslut om utvisning av unionsmedborgare som inte inom en viss tidsfrist har inkommit med de handlingar som krävs för att ett uppehållstillstånd skall kunna utfärdast.

En medlemsstat kan endast vägra en unionsmedborgare uppehållstillstånd eller förklara att denne inte längre har rätt till ett sådant tillstånd såvida villkoren för en sådan rätt inte är uppfyllda eller inte längre är uppfyllda. Däremot kan det förhållandet att de administrativa bestämmelserna om beviljande av uppehållstillstånd inte har iakttagits inte föranleda en sådan sanktionsåtgärd som vägran att bevilja uppehållstillstånd eller utvisning, vilka skulle innebära att själva den rätt till bosättning som föreskrivs och garanteras i fördraget skulle vägras vederbörande. Delgivning av ett beslut om utvisning kan inte ha enbart administrativa grunder, utan måste grunda sig på fakta varav slutsatsen kan dras att den berörde inte uppfyller de villkor som i ett av direktiven på området uppställs för att han skall ha rätt till bosättning.

(¹) EGT L 180, 13.7.1990, s. 26.

(²) EGT L 257, 19.10.1968, s. 13.

(³) EGT L 172, 28.6.1973, s. 14.

(⁴) EGT L 317, 18.12.1993, s. 59.

(⁵) EGT L 180, 13.7.1990, s. 28.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Bundesfinanzhof av den 15 juli 2003 i målet mellan SEPA Société d'Exportation des Produits Agricoles SA och Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Mål C-409/03)

(2003/C 275/57)

Bundesfinanzhof begär genom beslut av den 15 juli 2003, vilket inkom till domstolens kansli den 1 oktober 2003, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan SEPA Société d'Exportation des Produits Agricoles SA och Hauptzollamt Hamburg-Jonas beträffande följande frågor:

1. Innebär användningen av begreppet god marknadsmässig kvalitet i artikel 13 i kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 (¹) av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter ett krav på att tillverkning och saluföring av de berörda produkterna endast får omfattas av de allmänt gällande rättsliga kraven, på samma sätt som för alla produkter av samma art, och kan således exportbidrag inte beviljas för produkter för vilka särskilda begränsningar – särskilt vad gäller utvinning, behandling eller saluföring – gäller, såsom exempelvis enligt regler om att en särskild undersökning avseende

huruvida produkten är tjänlig som livsmedel skall göras eller om att endast vissa bestämda distributionskanaler får användas?

2. Innebär användningen av begreppet god marknadsmässig kvalitet i artikel 13 i kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 ett krav på att exportprodukten skall hålla en genomsnittlig kvalitet, och kan därmed produkter av lägre kvalitet – även om de kan vara föremål för handel i enlighet med den i bidragsansökan angivna beteckningen – inte beviljas exportbidrag? Är så även fallet när den lägre kvaliteten inte påverkar genomförandet av handelstransaktionerna?

(¹) EGT L 351, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 24, s. 216.

Talan mot Republiken Irland väckt den 2 oktober 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-413/03)

(2003/C 275/58)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 2 oktober 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Irland. Sökanden företräds av Xavier Lewis, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Republiken Irland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 34 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/18/EG av den 12 mars 2001 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön och om upphävande av rådets direktiv 90/220/EEG (¹) genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, och, i andra hand, genom att inte underrätta kommissionen om sådana åtgärder,
2. förplikta Republiken Irland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för att införliva direktivet löpte ut den 17 oktober 2002.

(¹) EGT L 106, 17.4.2001, s. 1.